О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 6678

гр. София, 15.12.2011 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 39 състав,** в публично заседание на 16.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **3412** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.2, представлявано от управителя К. П. И. и от Ж. М. М. от [населено място], [улица] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-29-364/07.03.2011 г., издадена от Началник областен отдел „Контролна дейност-ДАИ”-гр.С.,упълномощен от ИД на Изпълнителна агенция”Автомобилна администрация” реда на чл.107,ал.1 от Закона за автомобилните превози.

С влязло в сила определение № 5246 от 27.09.2011г. на съда е оставена без разглеждане жалбата на Ж. М. М. и производството по делото в тази част е прекратено.

Жалбоподателят [фирма] поддържа, че оспорената заповед е издадена при липса на компетентност и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.Твърди се, че не е спазена нормата на чл.59, ал.2 т.4 АПК, тъй като в обжалвания акт липсват мотиви. Прави се довод и за необоснованост. Претендира се присъждането на разноски.

Ответникът по жалбата – Началник областен отдел „Контролна дейност-ДАИ”-гр.С. е представил писмено становище, в което заявява становище за недопустимост и неоснователност на жалбата.

Заинтересованата страна [фирма] не се представлява и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено следното:

Жалбоподателят е притежател на лиценз № 0771 за международен автомобилен

превоз на пътници с автобус срещу заплащане, който лиценз е валиден до 09.06.2012 г. Съгласно сключения между жалбоподателя и кмета на [населено място], общ.П. договор от 02.06.2010 г. дружеството извършва специализиран превоз на пътници по маршрута [населено място]-гр.С.. На 07.03.2011 г. на КПП-В. органите на ответника извършват проверка на автобус „Ф. К.” с д.к. [рег.номер на МПС] , взет на лизинг от [фирма] и експлоатиран от [фирма]. Въз основа на проверката е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 118478/07.03.011 г. в който е отразено, че водачът Ж. М. е извършил нарушение като е осъществил превоз на пътници по автобусната линия под формата на случаен превоз. Установено е, че в автобуса са се намирали трима пътници. Въз основа на АУАН ответникът е издал оспорената заповед, с която е наложени принудителна административна мярка „временно спиране на автобус „Ф. К.” 2,5 ТДИ чрез сваляне на предната табела с рег.номер В 05 52 КР и отнемането й заедно с документа, удостоверяващ регистрацията на превозното средство и документите, свързани с извършения превоз – до изплащане на парична гаранция в размер на 500 лв. или до заплащане на наложената с наказателното постановление глоба за извършеното нарушение. Тази заповед е обжалвана пред изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация”, който с писмо изх.№ 14-00-29-1430/02.06.2011 г. уведомява жалбоподателя, че жалбата е отхвърлена като неоснователна. По делото са разпитани свидетелите И. Б. и К. К., които заявяват, че са пътували с процесния автобус на 07.03.2011 и са присъствали на проверката. Свид.Б. твърди, че е имал предварително закупена карта за пътуване по линията.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално недопустима.

По делото е безспорно, че жалбоподателят има сключен договор от 06.07.2007 г. за финансов лизинг при условията на чл.342, ал.2 от Търговския закон с [фирма]. Предмет на договора е процесният автобус марка „Ф. К.”. Безспорно е, че по силата на Общите условия за лизинг, които са неразделна част от договора и са приети от жалбоподателя, лизингодателят е собственик на автобуса, а [фирма] е държател за целия период на лизинговия договор. Безспорно е също така, че лизингополучателят е длъжен да предприеме за своя сметка всички необходими действия, за да запази правата или интересите на лизингодателя върху лизинговия обект. Жалбоподателят твърди, че за него е налице правен интерес от оспорване на мярката, тъй като по силата на договор за лизинг ползва автобуса и дължи всички свързани с това плащания и търпи материални щети. Тези доводи на жалбоподателя са неоснователни.

Договорът за финансов лизинг е търговска сделка, по силата на която лизингодателят се задължава да придобие вещ от трето лице при условия, определени от лизингополучателя, и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение / чл. 342, ал. 2 от Търговския закон /. От законовото определение на договора е видно, че собствеността на лизинговата вещ остава за лизингодателя, а лизингополучателят придобива само държането на вещата като неин ползвател.

Съгласно чл. 106а, ал. 2, т. 1 от Закона за автомобилните превози принудителната

административна мярка по ал. 1, т.3, б.”б” се осъществява чрез сваляне на предната табела с регистрационен номер и отнемането й заедно с документа, удостоверяващ регистрацията на превозното средство. Съгласно чл.143, ал.1 от Закона за движение по пътищата пътно превозно средство се регистрира на името на неговия собственик. От тази разпоредба следва, че адресат на документа, удостоверяващ регистрацията на автобуса, е неговият собственик, а не държателя на превозното средство. Административното правоотношение е между компетентния орган и собственика на автомобила. Като страна по материалното правоотношение именно лизингодателят е процесуално легитимиран да оспори отнемането на свидетелството за регистрация и свалянето на предната табела с регистрационния номер. Фактът, че заповедта не е връчена надлежно на лизингодателя означава само, че за лизингодателя не е започнал да тече срока за оспорване и субективното му право на жалба не е погасено.

Правата, които жалбоподателят има по ползването на автомобила, са права, породени от търговски договор. Те не му дават законовата възможност да защитава чужди права - правото на адресата на свидетелството за регистрация да защити по съдебен ред отнемането му. Правата и задълженията на жалбоподателя във връзка с ползването на автомобила са права и задължения спрямо контрахента и без изрична законова разпоредба не могат да се противопоставят на държавата. Нито фактът, че по силата на договора дължи всички задължения, платими във връзка с изпълнението на договора, нито фактът, че дължи за своя сметка извършване на всички необходими или препоръчителни действия, за да запази правата или интересите на лизингодателя, дават право на частния жалбоподател да упражни от името на лизингодателя неговото субективно право на жалба, т.е. не го правят процесуален субституент. За това е необходима изрична законова разпоредба.

Безспорно, жалбоподателят има личен интерес от отмяна на наложената принудителна мярка, но този интерес не е предвиден от закон, а е резултат на договорните му търговски отношения. Т.е. интересът му не е законов, а това е абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на съдебното обжалване. Фактът, че отнемането на свидетелството е мярка, наложена във връзка с твърдяно нарушение, извършено от частния жалбоподател, не променя този извод.

Въз основа на изложеното до тук съдът намира, че не е налице една от абсолютните процесуални предпоставки за допустимост на съдебното обжалване, поради което жалбата следва да бъде оставена без разглеждане.

Доколкото с протоколно определение от 16.11.2011г. е даден ход за разглеждане на делото по същество, същото ще следва да се отмени.

Мотивиран от изложеното Административен съд София-град ,Второ отделение,39 състав

О П Р Е Д Е Л И:

Отменя протоколно определение от 16.11.2011 г., с което е даден ход на делото по същество.

Оставя без разглеждане жалбата [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.2, представлявано от управителя К. П. И., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-29-364/07.03.2011 г.,издадена от Началник областен отдел „Контролна дейност-ДАИ”-гр.С..

Прекратява производството по адм. дело № 3412/2011 г. по описа Административен съд София-град.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от съдебния акт да се изпрати на страните.

Административен съдия ::